

Молодий Комуніст

пролетарі всіх країн, єднайтеся!

Орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ

НАРОДНИЙ ансамбль танцю «Юність» виступав на Лісабонському національному стадіоні імені 1 Травня. П'ятдесят тисяч португальців щедро платили оваціями за кожен виступ наших студентів. У фіналі концерту, коли на сцені величезно здійнявся «Гімн свободи» (цей танець самодіяльні артисти готували спеціально до цієї поїздки за рубіж), над стадіоном злетів «інтернаціонал». Майбутні педагоги вже завершили урокисту композицію, а стадіон продовжував тисячоглосно співати партійний гімн. І в хорі тому виразно проступала хвала радянському мистецтву, справді всенародному і багатому. Після концерту нашим землякам піднесли букети червоних гвоздик. Ці квіти після перемоги португальської революції стали її символом... На іншому концерті португальці не йняли віри, що танцюристи ансамблю Кіровоградського педінституту — самодіяльні артисти...

А сьогодні, по завершенню третього туру Всесоюзного фестивалю самодіяльного художнього творчості трудящих на Кіровоградщині, серед кращих колективів, відзначених журі, — знову «Юність», «Весна», «Віночок», «Степівчанка». І на чолі — прославлений «Ятрань». Це — далеко не повний перелік наших кращих лауреатів лише жанру танцювального мистецтва. Театральний багатий своїми, хорозий — своїми... Багата Кіровоградщина талановитими людьми. Кращі їхні твори знаходять живий відгук у серцях юнаків і дівчат, кличуть до нових звершень і подвигів у комуністичному будівництві. Яскравий приклад тому — велика популярність, приміром, збірок пісень самодіяльних композиторів, творчих звітів визнаних і початуючих авторів у трудових колективах, масова участь молодих виробників в обговоренні доробків літератури і мистецтва своїх земляків.

Готуючи гідну зустріч Великому Жовтню, трудящі Кіровоградщини на всіх ділянках промислового виробництва і сільського господарства розгорнули боротьбу за підвищення ефективності і якості роботи. Як наголосив постановою ЦК КПРС, Ради Міністрів СРСР, ВЦРПС і ЦК ВЛКСМ про Всесоюзне соціалістичне змагання, виконання прийнятих соціалістичних зобов'язань і державних планів нерозривно пов'язане з дальшим розвитком активності трудящих, зміцненням свідомої дисципліни, вдосконаленням усієї системи ідейно-політичного виховання.

У цю важливу загальнопартійну ідейно-виховну роботу все вагомий внесок роблять працівники літератури і мистецтва, чия діяльність високо оцінена на XXV з'їзді партії. «Для минулих років — відзначав Генеральний секретар ЦК КПРС товариш Леонід Ілліч Брежнєв, — характерною стала активізація діяльності творчої інтелігенції, підвищення художньої культури у духовному житті широких мас».

Багатобарвне суцвіття мистецтва степового краю сьогодні також переливається у розквіт культури мільйонів. Трудящі маси не тільки здобули вільний доступ до духовних надбань і цінностей, а й стали безпосередніми творцями цих багатств. Переконавшись свідченням тому — згадуваний фестиваль, присвячений 50-річчю ювілею Великого Жовтня. Образно кажучи, він став посповодною рікою, що звівбрала в себе джерела, струмки і потоки самодіяльного мистецтва народу з усіх куточків нашої багатонаціональної Батьківщини.

Трудовий героїзм радянських людей, які своєю самовідданою творчою працею наближають торжество комунізму,

з кожним роком збагачується палітра духовних скарбів нашого народу. Постановою ЦК КПРС збуджує думки про роль і місце митця в суспільстві, про неперехідний і почесний його обов'язок — своїм талантом служити народові. На потреби підвищення активності радянської художньої інтелігенції загострює увагу XXV з'їзд КПРС. Постановою ж висуває проблеми позитивного досвіду і серйозні упущення, прямо вказуючи на «поширення уваги партійних, державних і громадських організацій до професійного та ідейного виховання творчої молоді». В цьому, в повсякденній увазі до молодих митців ми вбачає-

ться сказати про краще. Приємно, що районних та обласних газет, у республіканських виданнях друкуються прозові та поетичні твори літераторів області, з'являються нові книги, видавництва готують до виходу у світ збірки наших земляків. Добра ознака — успіхи обласного театру ляльок, творчий колектив якого дбає про широкі видоколя, про вищі сходинки майстерності, збагачення репертуару. Є цікаві задуми у наших зодчих, членів обласного відділення Спілки архітекторів УРСР.

Та зроблено все ж мало. Трапляються твори, неглибокі за змістом, невиразні формою. Отож і слід активніше шукати впливові засоби допомоги досвідченим літераторів початківцям. Особливо тут необхідно примножити здобутки і форми роботи обласному літературному об'єднанню. Адже найкращі творчі задуми народжуються під час зустрічей з виробничниками на підприємствах, у колгоспах, на будівельних майданчиках.

В трудових колективах, повсюдно серед молоді повинні частіше звучати творчі звіти композиторів і самодіяльних митців, молодих акторів обласного музично-драматичного театру імені М. Л. Кропивницького, перші роботи яких в нинішньому сезоні дають підстави сподіватися, що артисти порадують глядачів новими успіхами. Є в цьому плані над чим замислитися і молодим художникам обласного центру, які все ж мало працюють над створенням високохудожніх полотен про багатий внутрішній світ сучасника. Більшою наполегливістю і пошуком у розробці схем забудови міст і районних центрів, проєктів житлових будинків і об'єктів культурно-побутового призначення хочеться побороти і нашим зодчим. Чом би їм не практикувати обговорення проєктів у трудових колективах? Адже саме це сприяло б і пропаганді зробленого, і вихованню любові до сучасних вирішень, і глибшому вивченню запитів населення.

Незаперечним авторитетом у вихованні молодого покоління зарекомендувало себе наставництво. Думається, що цей цінний рух здобуде належне поширення серед працівників творчих колективів. У постанові ЦК КПРС наголошено, що вся робота з молоддю має базуватися на поєднанні чуйного, уважного ставлення до них із вимогливістю і принциповістю. Слід вивчати проблеми і запити молоді, допомагати їй повніше, яскравіше виявляти свої обдарування, спрямовувати розвиток талантів по творчо перспективному шляху. І надалі необхідно постійно зміцнювати і урізноманітнювати зв'язки молоді з художньою інтелігенцією з життям, сприяти громадській активності митців, доручати молодим цікаві справи, виховувати їх стійкими борцями за комуністичні ідеали. Безперечно, що в цьому напрямі будуть і далі працювати партійні, комсомольські, профспілкові і інші громадські організації.

ВІД АМАТОРА — ДО МИТЦЯ

І. ОЛІФІРЕНКО,

завідуючий відділом пропаганди і агітації
обкому Компартії України.

нині знаходить гідне відображення у пресі, в передачах телебачення і радіомовлення, в літературі, образотворчому мистецтві, музиці, архітектурі.

У постанові «Про роботу з творчою молоддю» Центрального Комітету КПРС відзначив необхідність постійного зміцнення і вдосконалення зв'язків молоді з художньою інтелігенцією з життям, підвищення її громадської і творчої активності, ідейної переконаності. Важко переоцінити роль у цьому самодіяльної художньої творчості, що відкриває шлях у мистецтво тисячам і тисячам молодих обдарувань. Про розвиток мережі гуртків художньої самодіяльності у нашій області свідчить цифра — 5216. На кінець десятиріччя п'ятиріччя кількість гуртків перевищить п'ять з половиною тисяч. Ось де могутні витoki невичерпних джерел художньої творчості трудящих! На цьому родючому ґрунті розквітають яскраві букети — двадцять сім самодіяльних колективів з честю носять звання народних, а два з них — «Ятрань» і «Хорова капела Палацу культури імені Жовтня» — заслужені. Саме в гуртках та мистецьких студіях зароджується та невгасна іскра, що згодом розгоряється багаттям талантів. З Кіровоградської землі у широкий світ січизинного та радянського мистецтва пішло багато митців, чий діяння і понині примножують культурну спадщину степового краю.

мо глибокий вияв батьківського піклування партії про гідну зміну старшому поколінню. Тому й надалі ми повинні прагнути, щоб наші зустрічі з читачами, слухачами чи глядачами допомагали їм виявляти свої обдарування. Шукати і знаходити таланти, пропагувати вдалі спроби молодих письменників, художників, артистів, режисерів і музикантів, словом і особистим прикладом допомагати їм в ідейному загартуванні — таке невідкладне завдання партійних та комсомольських організацій творчих об'єднань і колективів області.

Безумовно, успіхи чекають ті колективи, які у світлі постанови ЦК КПРС «Про роботу з творчою молоддю» ведуть ділову розмову про необхідність глибше, проникливіше досліджувати і вивчати передові ділянки праці, трудові подвиги кращих колективів, з гущі подій черпають сюжети і образи героїв сьогодення. Людина-трудівник, людина-творець, палкий самовідданий патріот, який щоденно утверджує ідеї світлого майбуття, втілює їх у життя своїми діями, має стати центральною постаттю літературного чи музичного твору, художнього полотна чи спектаклю. На нагоді йтиметься про зроблене і про проблеми, про трудові справи й необхідність сприяння трудящим, про проблеми майстерності і зв'язки з життям.

Коли оглядається якийсь період чи аналізується доробок, то завжди хоче-

● БУДІВНИЦТВО СПОРТИВНИХ СПОРУД — СПРАВА КОМСОМОЛЬСЬКА

- Розпочато будівництво навчально-курсової спортивної бази «Колоса».
- Тут почав працювати кореспондентський пост «Молодого комуніста».

У КІРОВОГРАДІ по вулиці Сугомаківській (на розі вулиці Юношківської) розпочато будівництво навчально-курсової спортивної бази обласної ради ДСТ «Колос». Оригінальна споруда з бетону і скла розміститься на площі 3,6 гектара. До неї входить головний корпус з шістьма двоверховими приміщеннями, з'єднаних між собою переходом.

В шестиповарковому будинку розмістяться навчальні класи, аудиторії, методичні кабінети, лекційний зал, туржойник на 100 місць готельного типу з кімнатами на 2-3 чоловіки, хол, буфет і інші допоміжні приміщення. В двоверховій частині комплексу буде спортивний зал для занять спортивними іграми і гімнастикою. У великому залі — басейн на 80 глядачів і розбірна трибуна на 100 місць. Тут також зал для проведення змагань з боротьби, плавання, акробатики, призначений для велосипедистів, роздягальні, душові тощо.

Крім цього, проєктом передбачено побудувати на території бази цілий ряд майданчиків для польових ігор, баскетболістів, волейболістів, гравців у футбол, сектор для складання нормативів комплексу ГПО. На всіх майданчиках — тумовобітумне покриття.

Генеральний підрядник трест «Кірово-

градміськбуд» комбінату «Кіровограджбуд» у цьому році має освоїти триста тисяч карбованців будівельно-монтажних робіт. Нині на об'єкті укладаються пази під пудловий фундамент.

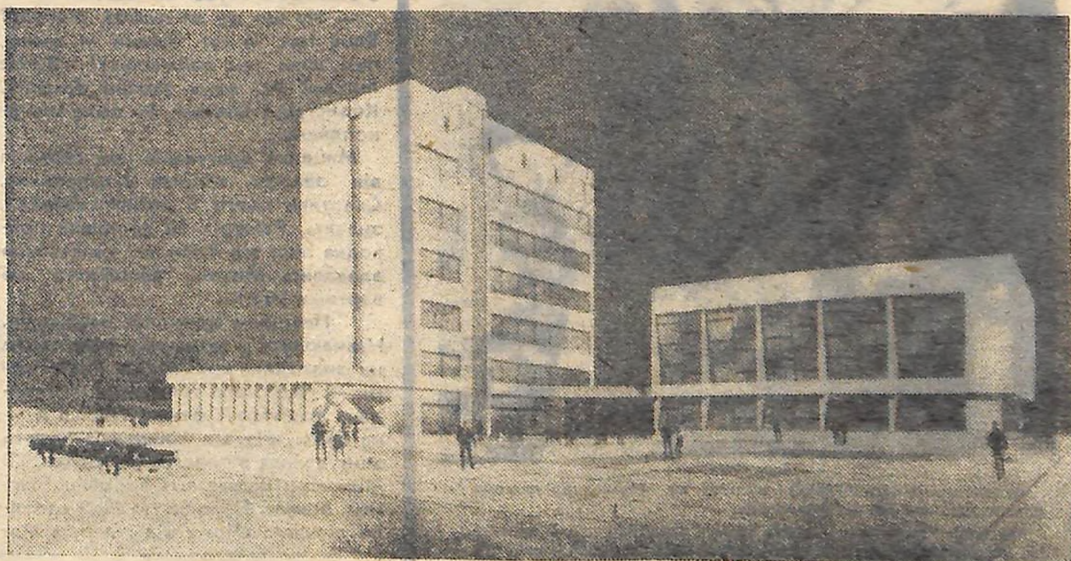
Комплекс повинен увійти в експлуатацію в кінці третього року десятиріччя. Тут починється перепідготовка і підготовка фізкультурних кадрів для Кіровоградської, Миколаївської, Херсонської, Одеської, Полтавської, Вінницької, Черкаської і інших областей республіки.

База стане центром навчально-тренувальної роботи для колективів фізкультури товариства «Колос» і підготовки збірних команд області до змагань різних масштабів.

НА ОБ'ЄКТІ ПОЧИНАЄ ПРАЦЮВАТИ ГРОМАДСЬКИЙ КОРЕСПОНДЕНТСЬКИЙ ПОСТ «МОЛОДОГО КОМУНАРА», який постійно інформуватиме читачів газети про хід будівництва навчально-курсової спортивної бази «КОЛОСА». Під комсомольський і робітничий контроль береться постачання і використання матеріалів, якістю будівництва, дотримання графіка ведення всіх будівельно-монтажних робіт, використання робочої сили тощо.

Спортивна база має увійти до ладу у визначений строк — у цьому турбота комсомольсько-будівельників.

ПАЛАЦ, ЯКИЙ ПОДАРУЄ МОЛОДІСТЬ



ТАКИЙ ВИГЛЯД МАТИМЕ НАВЧАЛЬНО-КУРСОВА СПОРТИВНА БАЗА «КОЛОСА».



ВИХОВУЄ
КОЛЕКТИВ

ТАКА ЦЕ НЕЛЕГКА ПОСАДА

Все трудове життя — а це вже десять років — Володимир Сергійчук пов'язане з орденоносним заводом чистих металів. Апаратник, плавильник, старший інженер-дослідник, виробничий майстер — такі записи в трудовій книжці молодого комуниста. Послужний список його як активного учасника громадського життя теж чималий. Володимир тривалий час був членом комсомольського бюро цеху, а тепер, хоч комсомольський вік ще й не мінує, має не менш важливе партійне доручення: пропагандист у системі п'ятірної політосвіти.

Невисокий, жвавий, Володя відрізняється досить твердим характером, уміє, коли потрібно, бути особливо вимогливим. Та частіше всі звикли бачити на його устах усмішку. Цінує жарт, у самого завжди знайдеться розповідь щось цікаве.

Майстром Володимир став півтора року тому. Зміна, яку йому доручили очолити, невелика — всього 30 чоловік. Колектив працював погано: майже завжди посідав останнє місце в соціалістичному змаганні. Серед робітників прижилося своєрідне поняття про дружбу: після зміни — в пивний бар чи кафе. А дехто й на роботу з'являвся нетверезим. Зрозуміло, що ні партійна, ні комсомольська

організація, ні адміністрація цеху не могли миритися з цим.

— З деким, — розповідає В. Сергійчук, — довелося розпрощатися. Та в основному потрібно було підвищити роль громадських організацій.

Це справді так. Сьогодні всі більш-менш важливі справи у зміні розв'язуються не «авторитарно», не самим майстром, а «чотирикутником».

— На чолі громадських організацій, — продовжує Володимир, — стоять авторитетні робітники. Так, партгрупорг — досвідчений плавильник, наставник молоді В. М. Дорошенко, профорг — М. Петров, комсорг — М. Третьяков. Вони не тільки відмінні виробничники, а й надійні помічники майстра.

Особливо (і до цього чимало доклад зусиль майстер) підвищили роль комсомольської організації. І це не випадково. Адже з 30 плавильників 16 — комсомольці. Основною проблемою для майстра є виховання саме молоді на трудових традиціях колективу цеху, заводу. Двадцять комсомольців мають трудовий стаж від 1 до 3 років. Біографія більшості: школа — армія — завод. Обмаль життєвого досвіду, низька кваліфікація, своєрідна «воля» після армійської дисципліни — все це накладає певний

відбиток на поведінку і ставлення до роботи. І Володимир, розуміючи це, твердо, але тактовно, кожного робочого дня добивався, щоб хлопці пильніше підвищили кваліфікацію, виконували планові завдання.

Ось, наприклад, Віктор Клименко. На завод прийшов рік тому. І в перші ж дні — «ЧП». Спізнився на роботу. Потім це кілька разів повторилося те ж саме. Врешті — прогул. Простити в нього було б позбутися Віктора. Не заперечували б ні адміністрація, ні завод профспілки.

— Ми вирішили інакше, — розповідає В. Сергійчук. — Ну, звільнило згідно з відповідною статтею Кодексу законів про працю. А далі? Адже хлопцеві лише двадцять один рік. Та й задатки плавильника у Віктора непогані, з нього може вийти неабиякий спеціаліст. Заслухали ми Віктора на комсомольських зборах, зборах зміни, побували у нього вдома. Допомогло. Тепер на нього можна покластися. Вже й кваліфікацію підвищив, з планом справляється успішно, став дисциплінованим.

У зміні Сергійчука молодим є з його своєю життя будувати. Наприклад, бригадир плавильників Микола Петров, профгрупорг, людина, відома всім на заводі. Або комсорг Михайло Третьяков, нагороджений медаллю «За трудову доблесть», або комунист Володимир Широков... Та про всіх не розкажеш. Це справді майстри своєї справи.

Одного разу Володимир указав молодому робітникові на те, що він порушує технологічний процес. Той промовчав, але порушення допускав, робив по-своєму. А коли майстер відійшов, сказав товаришам скептично: «А! Що він там розуміє!» Робітники швидко спинили хлопця. Навперей почали пояснювати, що Володимир Васильович був плавильником вищого розряду, без відриву від виробництва закінчив металургійний інститут. Значить, мовляв, дещо розуміє. Хлопець почервонів і зробив усе, що сказав майстер.

Багато проблем доводиться розв'язувати молодому командирові виробництва В. Сергійчуку. Та є одна, що наскрізь пронизує всю його організаторську діяльність. Ще рік тому по 6—8 плавильників у зміні щомісяця не виконували норм виробітку. Чому? Недостатній рівень кваліфікації, технічних знань у частини робітників. А потрібно, щоб план усі не тільки виконували, а й перевищували. Тільки тоді можна сподіватися на успіх у соціалістичному змаганні між змінами. «Як вийти в кращі?» — це давала спокій майстрові ця думка. Тоді на зборах зміни й виникла ідея — підтримати почин горьковських робітників: «Жодного відстаючого поруч!» Організаторський бік нової справи майстер узяв на себе. І не формально.

— Думав, що досвідчені робітники не підтримають мене, — згадує Володимир. — Адже робота плавильника не легка, кожен обслуговує по три—п'ять установок. А тут ще й на буксир когось бери. Та, з'ясувалося, даремно побоювався.

Майстра підтримали. Тим, хто не справлявся, допомагали досвідченіші, показували свої прийоми роботи, ділилися досвідом. Майстер і сам допомагав то одному, то другому. І ось результат. На сьогодні вже лише два—три робітники не справляються із завданнями. Але підтягуються: ще місяць, найбільше два — і буде все в нормі. Тепер зміна в числі кращих. За показниками минулого року посіла призове місце в соціалістичному змаганні.

Гідно несе трудову вахту на честь 60-річчя Великого Жовтня колектив зміни молодого майстра Сергійчука. До цієї ювілейної дати більшість робітників зобов'язалася виконати план 1977 року.

С. ТИШКО,
плавильник ордена Трудового Червоного Прапора Світловодського заводу чистих металів імені 50-річчя СРСР.

ПРО НАШИХ ЗЕМЛЯКІВ

У видавництві «Мистецтво» побачив світ комплект листівок «Діячі українського радянського театру» із серії «Видатні діячі культури» (випуск IV, 1976 рік).

На кожній, гарно оформленій художньо, листівці подано портрет визначного митця та супровідний текст.

Нам, кіровоградцям, людям з краю, що став колись українського професійного театру, приємно бачити портрети видатних акторів і режисерів, наших земляків Івана Олександровича Мар'яненка (1878—1962) і Гната Петровича Юри (1888—1966) —

народних артистів СРСР, лауреатів Державної премії СРСР. Їхнє творче життя було пов'язане з діяльністю корифеїв української сцени: М. Л. Кропивницького, М. К. Заньковецької, братів Тобілевичів та їхніх соратників.

У наборі представлені й видатні радянські актори, народні артисти СРСР і УРСР — учні корифеїв українського театру: І. Г. Борисоглібська, Б. В. Романицький, В. С. Яременко та інші.

Вірність реалістичним принципам, глибокий народності мистецтва вони зберегли і в наш радянський час.

С. БОНФЕЛЬД,
учитель.



Валентина КАСЯНЕНКО працює на Олександрівському цукрокомбінаті ім. Петровського.

Щозміни комсомолка факсує понад план близько 1 центнера рафінованого цукру. Валентина зобов'язалася виконати річне завдання до 60-ї річниці Великого Жовтня.

Фото А. БУДУЛАТІЄВА.

ДУШЕВНИЙ біль важчий, аніж тілесний. У цьому Алла Васи́лега переконалися дедалі більше. Вже другий тиждень від Миколи немає листів. Ніколи б не подумала, що невідомість так гнітить. Намагалася відіграти триаду, яка безжалісно запозвала до серця. Написала кілька листів до Вольська. Відповіді не було.

...З Миколою Миценком Алла познайомилася 1969 року. Вони відразу сподобалися одне одному. Довідалася, що Микола недавно переїхав до Малої Виски, працює в міжколгоспбуді. Стали зустрічатися. Знайомство переросло в нове, бентежне почуття — кохання. Та обоє ще боялися признатися в цьому. Невдовзі Микола пішов до армії. Служив у Москві. Алла чекала.

Протягом останніх років їх єднали переважно листи. Але юнак і дівчина твердо вірили: розлука — справжньому коханню не перешкода. Короткочасні зустрічі щоразу зміцнювали впевненість — вони не помилилися одне в одному.

І в армії, і в Малоярославському технічному училищі, де Микола набував вимірної професії геолога, точніше, майстра-бурильника, і згодом, на роботі у Вольську, — всюди знаходилися скептики, котрі з виглядом «бувалих» казали:

— Ну що це за любов, Миколо! Вона там, ти тут. Звідки ти знаєш, чим вона там займається? Віриш листам? Усі вони заочно кохають. Користуйся життям, бо воно швидкоплинне...

Миценка дратували такі слова, і він завжди вступав у суперечку. Скептики цього й хотіли: «Завели, значить, Ромео!» Та як тільки приходив лист від Алли, всі кепкування здавалися Миколі абсолютно не вартими уваги...

Невідоме пригнічує найбільше. Навчаючись у технікумі, Алла часом не знаходила собі місця. І коли нарешті одержала телеграму, нетерпляче пробігла її очима. Перша думка була: «Не від Миколи...» Вдруге вчитувалася в телеграфні рядки. «З Миколою нещастя. Подробиці листом. Мама». Передчуття біди охопило дівчину: «Чому від мами, з Малої Виски, телеграма?»

Другого дня прийшов лист. Мама писала: «Микола в лікарні в тяжкому стані...» Так його матері написали Миколі товариші по роботі.

...Вам Аллу Миценку? Невже хочете забрати її у нас? Не віддамо! — жартома, але не без тривоги в голосі зустріла мене змінний інженер Маловисківської машинолінійної станції І. А. Ткаченко, коли заохотів зустрітися з дівчиною.

Ми сидимо в кабінеті головного інженера. Дізнавшись про мету мого візиту, Алла зашарілася:

— А навіщо це вам?

ЛЮДИНА — ЛЮДИНІ

ТВОЯ, МИКОЛО, ПЕРЕМОГА

Як же пояснити їй, чому мене цікавить історія її кохання? Адже у ній дівчина не вбагає нічого незвичайного...

...Алла поспіхом збиралася в дорогу. Її подруга Галія Буртова не відходила від неї ні на крок.

— Ну куди ти сама в таку далечину! Ні, одна не поїдеш. Я з тобою...

У Вольську лікарі не вірили.

— Пошкодження спинного мозку. Втрата рухливості...

— Чи є яка-небудь надія?

— Надія завжди повинна бути...

Як же жити без надії, дівчино?

Тепер Алла розповідає про ті дні легко, навіть з усмішкою.

— Гнав мене від себе. Сердиася. Інколи впадав у відчай. А так він характером сильний. Лікарі заборонили рухатися. Наказували лежати в одному положенні. Не хотів з цим миритися. І переміг. Рухомість повернулася.

Миколу перевезли до Малої Виски, і Алла закінчила технікум у Ко-

топії. Попросила направлення на Кіровоградчину. Про неї тут не забули. Директор Капітанівського професійно-технічного училища В. М. Ткаченко надіслав у заклад персональну заяву на свою колишню ученицю. Незабаром Алла Васи́лега стала викладачем училища.

Нещасний випадок з Миколою став нелегким випробуванням їхнього кохання.

Кажуть, що для мужньої і стійкої людини немає труднощів. Алла себе такою не вважала. Найважче їй було допомогти Миколі повірити в себе, в неї.

Вона приходила до нього часто. Не звертала уваги на його слова. Розуміла: юнаком керує відчай, а він поганий порадиш. Любов повинна перемогти...

Знаходилися співчуваючі, жалісливі. «Подумай про свою молодість», — чула від них. Чиста совість дівчини сміялася з цих порад, брехливих чуток. Як не розуміють ці люди, що жити лише для себе — ганьба!

Переконалися у цьому ще і ще, слухаючи розповідь Алли Миценко. Справді, не щастя є нагороною за чесність, а сама чесність є щастям.

— На Жовтневій святі ми побралися... Працівники загу заєрестрували наше одруження вдома у Колі. Це була моя маленька перемога. Він повірив у себе, в мене...

Обличчя — двері душі. Ніжні риси, тонкі шнурочки брів, добрі, лагідні очі. Розумію — переді мною справжня людина. Саме така, якою вона повинна бути. Красива, щира у своєму коханні, віддана, вірна дружина. Наполеглива, сумлінна в роботі...

Всі ми хочемо бути щасливими, часто переконалися ми — щастя народжує нових друзів. Але бувають випробування... І не в усіх вистачає мужності боротися до кінця. Тож нехай історія кохання Миколи та Алли Миценків буде тим прикладом, по якому ти, читачу, звіриш свої почуття.

Юрій ДМИТRENKO.

ПАРТКВИТОК

Ілліч всмікається мені.
Іду,
Твердішає мій крок.
І секрета, райкому
В цв'їт сивини
Мені вручає партквиток.
Кмаринкою
В руці розтала хустка,
І чую лиш:
«Я Вас вітаю!»
Я партквиток
Беру — як перепустку

В шеренгу
Найпереднішого краю.

Клавдія БАШЛИКОВА.

РІДНА СТОРОНА

Замріяно дивлюсь на небо синє,
Де курличуть дзвінко журавлі.
Так радісно мені живиться пшії
На квітучій, сонячній землі.
Цвітуть барвисті айстри біля хати,
Шумлять тополі в рідній стороні.
З ділинцею на гапок вийшла мати

І лагідно всміхнулася мені.
Яскраве сонце ластиться до мене,
Тонка верба вклоняється мені.
Під вікнами шумлять зелені клени,
І кве розули в синій даліні.

Оксана СТЕПАНЕНКО.

НА ДОРОГУ
МОЛОДИМ

І. КРАВЦОВ,

заслужений артист УРСР:

Горіння, творчого нетлін-
ня молодим колегам, бу-
ти гідними нашого бурхли-
вого сьогодення, активно,
темпераментно втручатися
в життя театру як на його
підмостках, так і поза сце-
ною. Адже попереду —
дві такі знаменні дати:
60-річчя Великого Жовтня
і 100-річний ювілей укра-
їнського реалістичного
професійного театру. І
кому ж, як не молоді, бу-
ти в авангарді цього по-
ходу!

Нову роботу — виставу,
«Сталевари» за п'єсою Г. Бо-
карева — виніс на суд гля-
дачів самодіяльний народ-
ний театр Палацу культури
імені Жовтня. Виразні обра-
зи наших сучасників ство-
рили робітник заводу «Чер-
вона зірка» Віктор Попов і
лікар обласного госпіталю
інвалідів Великої Вітчизняної
війни Ростислав Іщенко (ви-
бачите їх на фото в одній із
сцен). Постановку здійсни-
ла режисер Тетяна Корнієць.
Студія молодого актора
при народному театрі чекає
зустрічі з юним глядачем.
Саме йому адресується
спектакль «Твої шістнад-
цять» за п'єсою Тамари Ян.
Слідкуйте за афішами!

ФОТО І. ЦИНЧИКА.

НА
ДОРОГУ
МОЛОДИМ

О. ВОЗНИЙ,

головний спеціаліст тех-
нічного відділу Кірово-
градського філіалу Ук-
раїнського державного
проектного інституту
«Укрмісбудопроект»:

Бути послідовним,
постійно добиватися ви-
сокого професіоналізму,
творчих рішень, застосо-
вувати сучасні компози-
ційні прийоми, найнові-
ше вітчизняне техноло-
гічне та інженерне об-
ладнання, ефективні
конструкції і матеріали.
Завжди бути гідними
представниками радян-
ського зодчества.

СИНІЧКИ

НАДВОРІ пізня осінь. По-
темнілі, мокрі від по-
стійних дощів і туманів де-
рева. Вітер погойдує їхні
голі верхівки, струшуючи
великі краплини води, що
важко падають на розбухлу
землю. Де-не-де ще тріпо-
че не зірваний вітром лис-
ток, мовби не хоче корити-
ся законам природи.

Коли довго дивитись на
цей похмурий осінній пей-
заж навіть з вікна затишної
кімнати, охоплює почуття
суму. Жаль літа, що мину-
ло, з його барвистими роз-
сипами квітів і зелені, з
дзвінкими пташиними піс-
нями, веселою безтурбот-
ністю. Здається, що сирість
проникає крізь вікно, охо-
плює холодом усе тіло і зму-
шує мерзлякувато щули-
тись. Немає нічого, що б
могло привернути увагу,
розвіяти нудьгу.

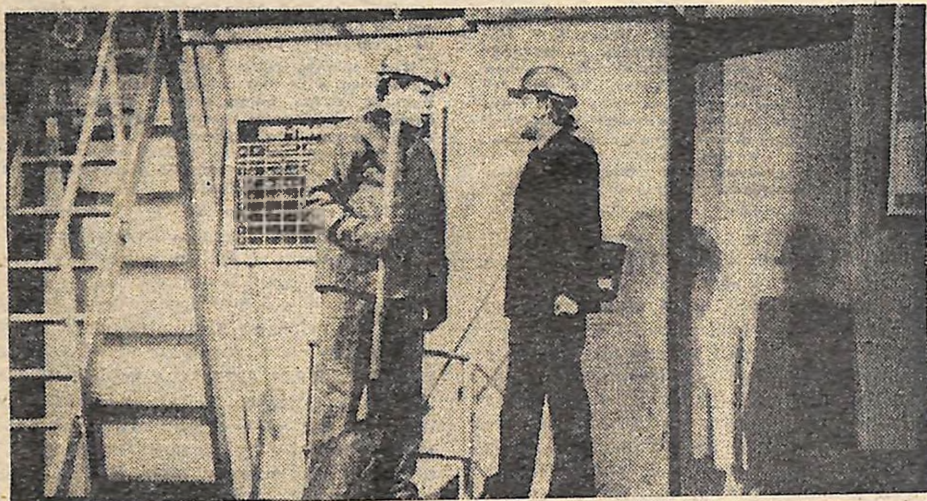
Аж раптом... що це? Не-
вже ожили дерева? То на
одній, то на другій гілці
блисне золотаво-вогняна
цяпка. Здалося, що то мига-
ють сонячні зайчики: з гіл-

ки на гілку, з дерева на де-
рево. Та це ж жовтогруді
синички! Як циркові акро-
бати, стрибають, зупиняю-
ться, розглядають щось на
гілці і знову стрибають. Ось
одна повисла голівкою
вниз, щось поклувала і
знову — стриб. Та все цінь-
ціль, цінь-ціль...

Уже зникли пташки, пере-
летівши на інші дерева, та
ще довгий час здавалося,
ніби дерева граються со-
нячними зайчиками, що ось
знову появляться синички і
продовжиться циркова про-
грама.

І лише згодом виникла
думка: може, тому не відлі-
тають синички в теплі краї,
щоб найпохмурішої пори
року приносити людям ма-
леньку, несподівану радість.

О. РІЗНИЧЕНКО,

інженер.
с/мт Побужжя
Голованівського району.

МУСА ДЖАЛІЛЬ

Про вірність лісно, сповнену тепла,
Складав поет в катівні Моабіт.
...За ґратами троянда зацвіла,
Щоб згинути від кованих чобіт.
Тепла хотіли ніжні пелюстки —
Сховали сонце мури кам'яні,
Дошу благали теплою листки,
Та замість нього слюзи й кров одні...
Довкіл дроті. Слизький холодний брук,

Вівчарки. І недремні вартові...
Лежить троянда стоптана в крові,
Над нею злотно кричє чорний крук.
Але долинув вітер з рідних
піль,

І та троянда раптом ожила:
Смерть подолати пісню
не змогла!
Ії безсмертя заповів Джаляль.

Костянтин ЛЕСЬ.

ТИ МЕНІ ПОДАРУВАЛА

Ти мені подарувала
Вечір, сповнений чекання,
Дальній обрій золотавий,
Тиху усмішку ласкаву.
Ти мені подарувала
Янтареві краплі вікон

В повечірній нашій місті,
В незабутні ті хвилини.
Ти мені подарувала
Віру в щастя, що можливе,
Відчуття близького щастя
Ти мені подарувала.

Євген ЖЕЛІЗНЯКОВ.

НА ДОРОГУ МОЛОДИМ
А. МАЦІВСЬКИЙ,

член Спілки художників СРСР:

Зичу створити нехай не багато творів, але таких,
щоб про вас могли сказати: художник великої душі!
Бо в мистецтві найбільше ціняться думки, почуття,
пристрасть, вкладені у своє творіння. Тільки вони мо-
жуть визначити засоби і прийоми вираження, а не
навпаки.

В. БАЗИЛЕВСЬКИЙ,

член Спілки письменників СРСР:

Література, окрім усього іншого, вимагає ще й
мужності переборювати невдачі, здатності до само-
оновлення і водночас уміння лишатися самим собою.

ХАТА

Хата моя як хата.
Просторо в ній і легко.
Лунко в моїй кімнаті,
Як у довгастім глеку.

В хату внесу я втому.
В ноги ряба ряднина,
Мамою подарована,
А на столі — хлібина.

Зайде сусідка хитра
(Посмішка, наче з вати):
«Що ж то... мала зарплата.
Чи не навчилась жити?»

Що ти, сусідко, знаєш?
Хата моя як хата.
Вікна і двері навстіж —
Світла ж бо як багато!

Тамара ЖУРБА.

ЦЮ ПІСНЮ НАШИХ
ЗЕМЛЯКІВ ВКЛЮЧИВ
ДО СВОГО РЕПЕРТУАРУ
НАРОДНИЙ АРТИСТ
СРСР А. МОКРЕНКО.

ЦВІТ
СПОМИНУ

Слова В. Гончаренка.

Музика К. Шутенка.

Не наклич зими
В душу березня,
Розійшлися ми,
Як два береги.

Ніби срібний дим
Нижуть промені:
Під вікном твоїм
Квітнуть спомини.

Приспів:

Дзвонять росами,
Плачуть грозами
Незабутні сни навесні.
Що не вернеться,
Те обернеться
В наші спогади і пісні.

Відшуміли дні,
Що забули ми.
Посміхнись мені
Із минулого.
Подаруй слова
Непозичені.
Ти — любов жива
Нерозквітчена.

Приспів.

Над мостами літ
Руку дай мені.
Засвітився слід
Юні дальньої.
Хай ми вдвох давно
Як за горами.
Розчини вікно
В пам'ять зоряну.
Приспів.

С
Л
О
В
О

ЛЮДЯМ

(Микола Асєєв).

На перший погляд, це звичайна побутова драма. Та Ларка і в драматичних творах лишається Сержем і тут підіймається до найширших узагальнень, тому в трагедії до- му Бернарди Альби ми бачимо трагедію всієї поневоленої Іспанії, всього капіталістичного світу. Автора правильно зрозумів режисер — дипломатка Київського державного інституту театрального мистецтва Т. Корнієнко. Саме в такому узагальнюючому ключі витримано спектакль, у підтексті за всіма подіями і героями зрімо бачаться ширини обрисів. Музика, схвляючи глечача до роздумів, допомагає розкрити те, на що не знайдемо слів у людській мові: декорації, оте пагромадження товстених, утопаючих у вишні навісмереві стін з віконцями-біл-ничками на не досяжній для людини висоті; чийко продумані мізансцени, що переростають інколи у своєрідні скульптурні впливи (звинувись, мати, дай час для роздуму!); світла балетна пара, що двічі появляється на цокмурому тлі сцени як символ людської весни і всепермагаючого кохання; нарочито



● РОЗДУМИ НАД ОСТАННЬОЮ ПРЕМІСЛОЮ КРОВИВНИКАМ

Поруч Бернарди її вічна служниця Понсіє (за-
служена артистка УРСР А. Любенко). Вона стала
тією, що сторожить фіктивного сплюку цього «по-
рядного дому». Понсіє найбільш цікаво і надбоби-
рає з усіх мешканців (звичайно, крім Адели),
можливо, тому, що за її плечима немає такого
різко вираженого символу як у Бернарди. Але як
на неї жорстко діє закон цієї системи, наказавши
підбиток, вона вірно їй служить. Саме так, здає-

Прем'єра дала кожному, хто її побачив, і дасть тому, хто подивиться виставу пізніше матеріал для глибоких роздумів. Чи ж не в цьому й призначення мистецтва?

Тетяна СМОЛЕНЧУК,
студентка театрознавчого факультету
Київського державного інституту те-
атрального мистецтва УРСР імені
І. К. Карпенка-Карого.

В ШАБАДЫН.



ПЕРША ПРОГРАМА. 9.00 -
Топішня. 9.10 - К. т. Гімністика.
9.30 - К. т. Муз.фільми.
10.00 - Концерт камерної музи-
ки. 10.30 - К. т. Для дітей
Знай, любі, бережі. 11.00 -
Новини. 11.15 - Документальні
фільми. 11.40 - «Шкільний
екран». Українська література
для дітей 10 класу. 12.10 - «Су-
арія». 15.35 - К. т. «Стопнік
історії». «Повстання декабристів».
16.00 - К. т. «Ми знаємо
мимого - природу». 16.20 -
Музика. 16.30 - К. т. «Ві-
сний». 16.50 - К. т. «Музичні вечори для юна-
цтва». 18.00 - Новини. 18.15 -
К. т. Продовження «Музичні
вечори для юнацтва». 19.25 -
Фільм «Безпримирення». 21.00 -
«Час». 21.30 - К. т. Концерт.
22.30 - К. т. Документальні
фільм «Я в боргу перед вами».

СЕРЕДА

ПЕРША ПРОГРАМА. 9.00 —
Повніня 9.10 — К. т. Гімнастич-
на. 9.30 — Фільм «Безпримі-
сний». 11.05 — К. т. «Клуб кі-
ноподорожей». 14.30 — К. т. До-
кументальний фільм «Балли Уз-
бекистану». 14.40 — «Напокло
світу». Світовий океан. 15.05 —
К. т. Фільм «Дяля Ваня». 16.45
— К. т. «Наука сьогодні». 17.15
— К. т. «Відкупіться, сурмаці».
18.00 — Повніня 18.15 — «Ден-
за лисом» (кіновограз). 18.30 —
К. т. Другий міжнародний фести-
валь молоді. Польща. 19.05 —
Повніня 19.05 — К. т. «Наші сусіди». 19.50 — К. т.
«Дев'ята студія». 20.50 — К. т.
Тираж «Спортолато». 21.00 —
«Час». 21.30 — К. т. «Звєтніч».

ЧЕТВЕР

ПЕРША ПРОГРАМА. 9.00 —
Топіви. 9.10 — К. т. Гімн міста.
д. 9.30 — К. т. «Відкупцівсь-
я урмиці». 10.15 — К. т. Телесві-
дчення «Уліяні Михайлівна». 11.01
— К. т. «Нація Географія. Рік
1930». 11.30 — К. т. Кінопрогра-
ма «Робоче небо Аероплату». 11.
5.15 — «Музей-квартира О. Пуш-
кіна в Ленінграді». 16.00 — К. т.
«Шахова школа». 16.30 — К. т.
«Російська мова». 17.15 — До-
кументальні фільми «XXV Час
Золотарів України». 17.45 —
«Золоті Зівки України». Кінопро-
грама «Вісімнадцять років». 18.15
— У кожному малюнку —
«Сніг». 18.30 — «Людина, доро-
га, автомобіль». (Кінопрограма).
9.00 — «Ленінський університет»

11 ЛЮТОГО

модний з'їждо — К. т. «Талантливий», 1930 К. т. Муз. «Талантливий», 1930 К. т. Фільм «Закритий талант», 1930 Лейпцигський університет мистецтв, 1930 — «Художня галерея», 1930 — «Хліб наших пасущини», 1945 — К. т. «Творчість. В. Брегга», 1945 К. т. «Слово — вчимося», 1960 — Фільм — дітям «Покликайся», 1956 — К. т. «Народні мотиви», 18:00 — Польща, 18:15 — К. т. «Кінцужина! Хочу вас знати», 18:25 — «День на дилема» (Кіровоград) 18:45 — К. т. «У світі бізнесу», 19:15 — К. т. «Народні таланти» Перший Всесоюзний фестиваль талантів молоді (забезпечив Кіровоград) 20:06 — «Наша Географія», Рік 1992, 21:00 — «Усе», 21:36 —

субота

ПЕРША ПРОГРАМА. 9.00 — Повини. 9.10 — К. т. Гімнастичні. 9.30 — К. т. «Виставка Бутіно». 10.00 — Для вас, батьки! 10.30 — К. т. «Ранкова шкільна». 11.00 — К. т. «Розмови до художників». 11.30 — К. т. Трипота і людина. 12.00 — К. т. «Літературні бесіди». 12.45 — К. т. концерт. 13.25 — К. т. Де ви можете. 14.15 — К. т. «Смартс». 14.25 — К. т. «Смартс». 14.35 — К. т. «Смартс». 14.45 — К. т. «Смартс». 14.55 — К. т. «Смартс». 15.05 — К. т. «Смартс». 15.15 — К. т. «Смартс». 15.25 — К. т. «Смартс». 15.35 — К. т. «Смартс». 15.45 — К. т. «Смартс». 15.55 — К. т. «Смартс». 16.05 — К. т. «Смартс». 16.15 — К. т. «Смартс». 16.25 — К. т. «Смартс». 16.35 — К. т. «Смартс». 16.45 — К. т. «Смартс». 16.55 — К. т. «Смартс». 17.05 — К. т. «Смартс». 17.15 — К. т. «Смартс». 17.25 — К. т. «Смартс». 17.35 — К. т. «Смартс». 17.45 — К. т. «Смартс». 17.55 — К. т. «Смартс». 18.05 — К. т. «Смартс». 18.15 — К. т. «Смартс». 18.25 — К. т. «Смартс». 18.35 — К. т. «Смартс». 18.45 — К. т. «Смартс». 18.55 — К. т. «Смартс». 19.05 — К. т. «Смартс».

тр юного гляд
т «Мушкетер к

14.00 — «Звиздас», 1941 г.
15.00 — «Острые козырьки», 1941 г.
16.00 — «Младшая дочь», 1941 г.
16.15 — К. т. «За нашими спинами», 17.00 — К. т. «Клуб киноторжества», 18.00 — Показы.
18.15 — К. т. «Мультифильм», 18.30 — К. т. «Документальный рассказ о Тихом океанской войне, мультфильм», 19.15 — К. т. О. Гладков «Хроника ускорения», 19.25 — К. т. Фильм «Вой, плещись», 21.00 — «Часы», 21.30 — Сюжет про музыку, 22.35 — «Секретный Чингиз», «Диплом» (фильм), 23.30 — ПССА.

ВЕРХНЯЯ ПРОГРАММА, 10.00 — «Ускользнувший фильм», 10.30 — «Ускользнувший механический шар», 11.00 — «Полет», 11.30 — «Самый лучший из нас», 11.45 — «Вестерн из Китая», 12.00 — «Вестерн из Китая», 12.15 —

Наша адреса і телефони

316050. ГСП, Кіровоград 50, вул. Луначарського, 36.
Телефони: відповідального секретаря та відділу
комсомольського життя—2-45-35, відділу пропаганди,
відділу листів і масової роботи—2-45-36, відділу вій-
ськово-патріотичного виховання та спорту—2-46-87.

Газета виходить
у вівторок, четвер,
суботу.

«МОЛОДОЙ КОМУНАР» —
орган Кировоградского обкома
ЛКСМУ, г. Кировоград.
Газета печатается
на украинском языке.

Друкарня ім. Г. М. Димитрова
обласного управління у справах видавництва,
поліграфії і книжкової торгівлі,
м. Кіровоград, вул. Глібини, 2.

Тираж 60 000.

Редактор М. УСПАЛЕНКО.